

Ανώτερος των αγγέλων

*"Τοσούτον ανώτερος των αγγέλων γενόμενος, όσον
εξοχώτερον υπέρ αυτούς όνομα εκκληρονόμησε."
Εβραίους 1:4*

Σε όλη την ιστορία της ανθρωπότητας υπήρξαν παρωδίες δίκης λόγω της ασοφίας και της προκατάληψης εκείνων των οποίων η δουλειά είναι να κρίνουν και να τιμωρούν τους κατηγορούμενους παραβάτες του νόμου. Στις περισσότερες περιπτώσεις, αυτές οι ατυχείς εμπειρίες είναι ελάχιστα δημοσιευμένες και σύντομα ξεχασμένες από όλους, εκτός από τα άμεσα ενδιαφερόμενα άτομα. Ήταν διαφορετικό, όμως, στην περίπτωση του ανθρώπου της Γαλιλαίας που κρεμόταν σε ένα σταυρό μέχρι να πεθάνει - όχι επειδή είχε παραβιάσει οποιοδήποτε νόμο της εποχής του, αλλά λόγω θρησκευτικών προκαταλήψεων και μισαλλοδοξίας. Πράγματι, εδώ ήταν μια παρωδία δίκης, αλλά προοριζόταν να σηματοδοτήσει ένα σημείο καμπής στην ιστορία του ανθρώπου και να εισαγάγει μια εντελώς νέα αντίληψη θρησκείας στη γη. Την εποχή εκείνη, όταν πολλοί φέρνουν στη μνήμη τα γεγονότα των είκοσι αιώνων πριν, θυμόμαστε επίσης την αιώνια εισαγωγή τους στο σχέδιο του Θεού.

Υπήρχαν μερικοί που δεν έχασαν την πίστη στον Ιησού όταν ο όχλος φώναζε για το θάνατό του. Μεταξύ αυτών ήταν η Μαρία Μαγδαληνή. Πήγε στον τάφο του αγαπημένου της Δασκάλου νωρίς το πρωί μετά το Σάββατο και το βρήκε άδειο. Ενημέρωσε τον Πέτρο και τον Ιωάννη, ο οποίος ήρθε στο τάφο και επιβεβαίωσε τα ευρήματά της. Επέστρεψαν στο σπίτι τους, αλλά η Μαρία παρέμεινε. Ήταν τότε που είδε δύο αγγελούς ντυμένους στα λευκά στο κεφάλι και στα πόδια εκεί όπου ήταν ξαπλωμένο το σώμα του Ιησού. - Κάτα Ιωάννην 20: 1-12

Η Μαρία έκλαιγε πικρά και απαντώντας σε απάντηση των ερωτήσεων που της έθεσαν αυτοί οι άγνωστοι από τον ουρανό απεσταλμένοι, εξήγησε ότι το σώμα του Κυρίου της αφαιρέθηκε και ότι δεν ήξερε πού να το βρει. Έξω από τον τάφο ένας άλλος πλησίασε κοντά της και ήθελε επίσης να μάθει την αιτία της αγωνίας της. Σκέφτηκε ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν ο κηπουρός και υποθέτοντας ότι βρισκόταν στη γενική περιοχή τον περισσότερο καιρό από τότε που πέθανε ο Ιησούς, σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να της δώσει κάποιες πληροφορίες σχετικά με το ποιος πήρε το σώμα και πού μεταφέρθηκε. Έτσι τον ερώτησε περι αυτού. - εδάφ. 14,15

Αυτός ο ξένος, ο οποίος εμφανίστηκε ως κηπουρός, ήξερε πράγματι τι απέγινε το σώμα του Ιησού, γιατί ήταν ο ίδιος ο ανεστημένος Κύριος! Με τον τόνο της φωνής και τον τρόπο ομιλίας με τον οποίο ήταν εξοικειωμένη και που σε πολλές περιπτώσεις ανάδευσε αναμφισβήτητα την ίδια της την ψυχή, της είπε τώρα: "Μαίρη". (εδάφ. 16) Δεν έμοιαζε με τον Ιησού και δεν ήταν ντυμένος όπως ήταν κανονικά ο Ιησούς. Ήταν,

ωστόσο, η φωνή του Ιησού, και η Μαρία γνώριζε τότε ότι δεν ήταν πλέον νεκρός. Η Μαρία ήταν πεπεισμένη ότι είδε τον Ιησού, αλλά είχε κατάλαβει επίσης ότι ήταν τώρα διαφορετικός.

Αργότερα, ο ανεστημένος Ιησούς μαζεύτηκε με δύο από τους μαθητές του, οι οποίοι περπατούσαν προς τον Εμμαούς και συνομιλούσαν μαζί τους. Δεν τον αναγνώριζαν μέχρι που είχε κάνει προσευχή για το βραδινό γεύμα. Και πάλι ήταν προφανώς ο τόνος της φωνής του και ο οικείος τρόπος του να εκφράζει τις ευχαριστίες και το σπάσιμο του ψωμιού που τους έκανε να καταλάβουν ότι ο φιλοξενούμενος τους ήταν ο Δάσκαλος. (Λουκάς 24: 13-32) Σε άλλη περίπτωση εμφανίστηκε σε ένα ανώγειον όπου οι απόστολοί του ήταν σε σύσκεψη. Κλείδωσαν τις πόρτες λόγω φόβου για τους Εβραίους, αλλά ο Ιησούς μπήκε στο δωμάτιο ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Αυτή τη φορά εμφανίστηκε με τέτοιο τρόπο ώστε να τον αναγνωρίσουν ορατά. - Κάτα Ιωάννην 20: 19,20

Η Μαρία είδε έναν "κηπουρό". Δύο από τους μαθητές είδαν και συνομιλούσαν με έναν "ξένο". Οι απόστολοι στο ανώγειον είδαν τον Δάσκαλο όπως εμφανιζόταν στο παρελθόν. Αργότερα, μια ομάδα τους τον είδαν στην ακτή της λίμνης και νόμιζαν ότι ήταν ψαράς. Ο Ιησούς ήταν μαζί τους σαράντα μέρες μετά την ανάστασή του, αλλά τον είχαν δει μόνο λίγες στιγμές. (Πράξεις 1: 1-3 · Α Κορ. 15: 3-7) Ήταν όντως διαφορετικός, σε τέτοιο βαθμό που ήταν σε αμηχανία και μπερδεμένοι αυτοί για το πώς θα μπορούσαν οι ίδιοι να εξακολουθούν να είναι οι μαθητές του.

ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΔΟΘΗ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ

Αφού αναστήθηκε ο Ιησούς από τους νεκρούς, ανήγγειλε στους μαθητές του ότι του δόθηκε «όλη η εκουσία στον ουρανό και στη γη». (Ματθαίος 28:18) Αν αποδεχθούμε με πίστη αυτό ως δήλωση πραγματικότητας, δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο στην πίστη μας ότι κάποιος που κατείχε μια τέτοια δύναμη θα μπορούσε να έλθει και να παρέλθει σαν τον άνεμο και να αποκαλυφθεί στα ανθρώπινα μάτια σε οποιαδήποτε τον τρόπο της επιλογής του - ως κηπουρός, ξένος σε κλειδωμένο δωμάτιο ή κοντά στην ακτή της λίμνης. Ο Ιησούς, εχόμενος στη γη για να πεθάνει για την καταραμένη από αμαρτία ανθρώπινη φυλή, ταπεινώθηκε και έγινε άνθρωπος, "λίγο λιγότερος από τους αγγέλους". Τώρα αντεμείφθη για την πίστη του και ήταν ο πλέον εξυψωμένος Ιησούς, ένα πνευματικό όν, έχοντας γίνει "τοσούτον ανώτερος των αγγέλων γενόμενος". - Εβρ. 2: 9; 1: 4

Έτσι τίμησε τον Ιησού για την πίστη του. Αυτός ανταμείψε τον Υιό του με δόξα, τιμή και αθανασία. Τον ανέστησε ψηλότερα από τους αγγέλους και πάνω από κάθε όνομα που ονομάστηκε. (Φίλιπ. 2: 9,10) Αυτός του οποίου η σοφία και η εξουσία που λειτουργούσαν για τη δημιουργία του σύμπαντος χρησιμοποιούσε τώρα αυτή τη δύναμη για να αναστήσει τον Ιησού από τους νεκρούς και να του δώσει μια φύση ψηλά πάνω από όλες τις άλλες δημιουργίες - τη θεϊκή φύση.

Ο απλός άνθρωπος μπόρεσε να ξεπεράσει ένα απεριόριστα μικρό κλάσμα της ατομικής και πυρηνικής ενέργειας που δημιούργησε ο Θεός, αλλά διατρέχει τον κίνδυνο να διαπράξει διεθνή αυτοκτονία. Ο Θεός, ο οποίος δημιούργησε αυτήν την ενέργεια και επομένως

είναι υπερβολικά ανώτερος από αυτό, κατέλαβε τον νεκρό Ιησού, ο οποίος, μολονότι πέθαινε για τις αμαρτίες του κόσμου, εψονεύθη παρ όλ' αυτά αδίκως. Ο Θεός τον αποκατέστησε στη ζωή και τον εξύψωσε στο δεξί του χέρι, δίνοντάς του "όλη την εξουσία" στον ουρανό και στη γη. Είμαστε εμπνευσμένοι με δέος με τη σκέψη αυτού! Είναι να απορεί κανείς ότι αυτή η θεία παρέμβαση θα έπρεπε να έχει τόσο βαθιά επίδραση στην πορεία του κόσμου; Πράγματι, η άμεση χρήση της θείας εξουσίας από τον Δημιουργό για να εγείρει τον Υιό του να συμμετάσκει στη δική του αθάνατη φύση σηματοδότησε την αρχή μιας καινούργιας εποχής - της χριστιανικής εποχής!

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΠΟΧΗ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΠΑΝΤΑ «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ»

Δεν θα πρέπει να εργαζόμαστε κάτω από οποιεσδήποτε παρανοήσεις σχετικά με τη χριστιανική εποχή. Πολλά πράγματα συνέβησαν κατά τη διάρκεια της εποχής από την ανάσταση του Ιησού και στο όνομα του Χριστιανισμού, τα οποία δεν ήταν χριστιανικά και δεν διδάσκονται στη Βίβλο. Δεν είναι διόλου χριστιανικό ένα έθνος να πάει σε πόλεμο εναντίον άλλου στο όνομα του «Χριστού». Οι Σταυροφορίες ήταν ανιερές και μη χριστιανικές. Η Ιερά Εξέτασις δεν ήταν χριστιανική, αλλά ήταν το προϊόν της απάνθρωπης θρησκευτικής μισαλλοδοξίας και μεταξύ των πιο ανιερών όλων των πρακτικών των Σκοτεινών Χρόνων.

Η δίωξις εκατομμυρίων μεταξύ διαφόρων εθνοτικών ομάδων και εθνικοτήτων δεν ήταν χριστιανική. Παρομοίως, η διδασκαλία η ενσταλάζουσα τον φόβον για το αιώνιο μαρτύριο για τους

αμετανόητους είναι εντελώς μη χριστιανική. Όλα αυτά, καθώς και πολλές άλλες πεποιθήσεις και πρακτικές, ήταν το αποτέλεσμα της παράδοσης της Εκκλησίας, που γινόταν εκτός του πλαισίου των κανόνων της Αγίας Γραφής, και της δεισδαιμονίας που μεταδόθηκαν από τη μια γενιά στην άλλη. Το ότι πίστευον και ησκούσαν αυτά εν ονόματι Χριστού, προκάλεσαν σύγχυση με τις αληθινές αρχές του Χριστιανισμού στο μυαλό εκατομμυρίων ανθρώπων.

Είναι αυτή η συγκεχυμένη αντίληψη του Χριστιανισμού που έχει προκαλέσει τόσους πολλούς τώρα να χάσουν την πίστη τους στην Αγία Γραφή. Ο διαφωτισμός της ημέρας μας αναγκάζει πολλά σκεπτόμενα μυαλά να συνειδητοποιήσουν ότι ένα θρησκευτικό σύστημα που έχει προωθήσει τέτοιες πρακτικές και πεποιθήσεις είναι αυτό που ο κόσμος θα ήταν καλύτερος χωρίς.

Επομένως, δεν πρέπει να εκπλαγούμε αν σε αυτό το συμπέρασμα καταλήγουν τα αμερόληπτα και χωρίς προκαταλήψεις στοχαστικά πρόσωπα. Ωστόσο, τα κρυμμένα «κοσμήματα» της αλήθειας μπορούν να βρεθούν στη Βίβλο εάν οι σοβαροί αναζητητές της αλήθειας θα απομακρύνουν τις δεισδαιμονίες και τις παραδόσεις που τους έχουν αποκρύψει από τη θέα και τις αναζητούν. Υπό το πρίσμα των σημερινών γεγονότων, αυτές οι αλήθειες αντικατοπτρίζουν δέσμες φωτός από τον Θεό του ουρανού που διαπερνούν τη σκοτεινιά και αποκαλύπτουν τα υπόλοιπα βήματα για το ανθρώπινο πεπρωμένο της ειρήνης και της αιώνιας ζωής που σχεδιάζονται για την ανθρωπότητα από τον Δημιουργό.

ΑΠΕΤΥΧΕ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ;

Στο βαθμό που εφαρμόστηκαν οι ηθικές και δεοντολογικές διδασκαλίες του Χριστού, είχαμε έναν καλύτερο κόσμο. Από αυτό δεν υπάρχει καμία αμφιβολία. Από την άλλη, η αποτυχία των εθνών και των ατόμων που απαρτίζουν τα έθνη να ασκούν χριστιανικές αρχές σε όλες τις σχέσεις μεταξύ τους, δεν σημαίνει ότι ο χριστιανισμός απέτυχε. Διότι, παρά το γεγονός ότι μπορεί να φανεί αυτό, ο Ιησούς δεν υποχρέωσε τους μαθητές του να μεταστρέψουν τον κόσμο με τον τρόπο ζωής τον δικό του κατά τη διάρκεια αυτής της χριστιανικής εποχής. Στο βαθμό που ο κόσμος βελτιώθηκε από την επιρροή των διδασκαλιών του στις ζωές εκείνων που είναι οι αληθινοί του μαθητές, μέχρι στιγμής υπήρξε υποπροϊόν της αληθινής χριστιανικής πίστης και εργασίας.

Ο Ιησούς ανέθεσε στους μαθητές του να πάνε σε όλο τον κόσμο και να κηρύξουν το «ευαγγέλιο της βασιλείας» και να το κάνουν «ανάμεσα σε όλα τα έθνη». (Ματθαίος 24:14 · Λουκάς 24:47) Δεν επρόκειτο να περιορίσουν το πεδίο τους σε ένα έθνος, αλλά έπρεπε να πάνε σε όλα. Όσοι από κάθε εθνικότητα που πίστευαν και αφιερώθηκαν στον σκοπό του Χριστού έπρεπε να γίνουν αποδεκτοί ως μαθητές του. Δεν αναμενόταν ότι όλα τα άτομα από όλα τα έθνη θα γίνουν μαθητές. Απλώς αυτό επρόκειτο για τη φύση ενός "μάρτυρα" ή μαρτυρίας σε όλον τον κόσμο που άκουσε το μήνυμα. Αντί ο όλος κόσμος να αλλάξει θρησκεία από αυτή την προσπάθεια, η Αγία Γραφή εξηγεί ότι ο σκοπός της ήταν απλώς να "βγάλει" από τον κόσμο "έναν λαό για το όνομά του" - Πράξεις 15: 14-17

Πολλά έχουν λεχθεί στην Καινή Διαθήκη για την κλήση και την ανάπτυξη αυτής της τάξης και μεγάλο μέρος της έχει παρεξηγηθεί. Η υπόσχεση δίνεται ώστε ότι υποφέρουν και πεθάνουν με τον Ιησού θα ζήσουν και θα βασιλεύσουν μαζί του. Πρόκειται να συμμετάσχουν στη δόξα του και να καθίσουν στο θρόνο του. Ο Ιησούς υποσχέθηκε να προετοιμάσει ένα μέρος για 'αυτούς και να «ξαναέλθει» και να τους παραλάβει για τον εαυτό του. (Ιωάννης 14: 2,3) Όλες αυτές οι θαυμάσιες υποσχέσεις σημαίνουν ότι η ελπίδα για τους αληθινούς μαθητές του Χριστού κατά τη διάρκεια αυτής της χριστιανικής εποχής είναι να συμμετάσχουν στη θεία φύση και τη δόξα που ο Πατέρας έδωσε στον Ιησού ως ανταμοιβή για την πιστότητά του. Ως εκ τούτου, ο απόστολος μιλάει για αυτό ως "ουράνια κλήση." - Εβρ. 3: 1

Η επιλογή αυτών από τον Θεό, με βάση την αποδοχή και την πίστη τους στο Ευαγγέλιο, όπως κηρύχθηκε από τους μαθητές του Ιησού, υπήρξε το θεϊκό πρόγραμμα για αυτήν την εποχή. Ξεκίνησε στην Πεντηκοστή. Εκεί η αόρατη δύναμη του Θεού, το Άγιο Πνεύμα, ήρθε επάνω στους μαθητές τους αναμένοντες, διαφωτίζοντας το μυαλό τους και δίνοντάς τους τη δύναμη του λόγου για να κηρύξουν το μήνυμα της αλήθειας σχετικά με τους σκοπούς του Θεού. Η απάντηση εκείνη την πρώτη μέρα ήταν τεράστια, αλλά ο ενθουσιασμός των πιστών «ανακατεύθηκε» με τις διώξεις από προκατειλημμένους και μισαλλόδοξους. Η μάχη ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι ξεκίνησε, και ο αγώνας συνεχίστηκε μέχρι σήμερα. Επιπλέον, η αλήθεια και όσοι πίστεψαν σε αυτήν, ήταν συνήθως σε αυτό που φαίνεται να είναι η χαμένη πλευρά.

Ήταν έτσι με τον Ιησού, ο οποίος, αν και το «φως του κόσμου», σταυρώθηκε. Είπε στους μαθητές του ότι θα έπρεπε να είναι κι αυτοί το "φως του κόσμου". (Ιωάννης 8:12, Ματθαίος 5:14) Αν και το φώς τους το άφησαν να λάμψει όσο το δυνατόν πιο έντονα, ήταν παρά μόνο μια αχτίς στον κόσμο του σκοταδιού και της αμαρτίας. Οι φωταγωγοί γελοιοποιήθηκαν, εξοστρακίστηκαν, διώχθηκαν και ακόμη και σκοτώθηκαν. Ο Ιησούς προείπε αυτό, λέγοντας: "Εν τω κόσμω θέλετε έχει θλίψιν· αλλά θαρσεείτε, εγώ ενίκησα τον κόσμον." (Ιωάννης 16:33) Οι μαθητές του ενίκησαν κι αυτοί, όχι με την κατάκτηση του κόσμου ούτε κυβερνώντας τον μέσω των πολιτικών δυνάμεων αλλά με την υπερνίκηση του πνεύματος του εγωισμού του στις καρδιές τους και, όπως ο Ιησούς, θέτοντας τη ζωή τους σε θυσία για να ευλογηθούν οι άλλοι.

Πράγματι, μπορεί να φάνηκε ότι οι αληθινοί μαθητές του Ευαγγελίου του Χριστού βρισκόταν πάντοτε, είτε κυριολεκτικά είτε απεικονιστικά, στην κρεμάλα της εκτέλεσης. Αντίθετα, υπήρξε βωμός, το θυσιαστήριο θυσιών του Θεού. Ο λαός του, όπως ο Ιησούς, αποδειχνύει την αγάπη του, την αφοσίωσή του για τη δικαιοσύνη και την αρμονία του με τις θεϊκές αρχές της αγάπης και δικαιοσύνης. Δείχνει την ανιδιοτέλεια, την αφοσίωσή τους στη δικαιοσύνη και την αρμονία του με τις θεϊκές αρχές της δικαιοσύνης και της αγάπης. Αγαπούν τους εχθρούς τους όπως ο Θεός διέταξε μέσω του Ιησού. Με λίγα λόγια, πληρούν τις προϋποθέσεις για να συσχετιστούν με τον λίαν εξυψωμένο Ιησού στο μελλοντικό έργο της αποκατάστασης της ανθρωπότητας στη ζωή πάνω στη γη.

ΘΑ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΘΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αυτό, λοιπόν, ήταν το έργο του Θεού για τον λαό του κατά τη διάρκεια της χριστιανικής εποχής. Σε αυτό βλέπουμε μια περαιτέρω εκδήλωση της θείας σοφίας και του ελέους. Ο Παύλος μιλάει για τους Χριστιανούς ως «εργάτες μαζί με τον Θεό». (Α΄ Κορ. 3: 9)

Ο Δημιουργός, με την άπειρη σοφία και τη δύναμή του, δεν χρειάζεται βοήθεια, ειδικά την πολύ περιορισμένη βοήθεια που θα μπορούσε να του δοθεί από ατελείς, θνήσκοντες ανθρώπους. Ωστόσο, το κανόνισε με αυτόν τον τρόπο και πρέπει να υπάρχει ένας λόγος γι 'αυτό. Ένας από τους τίτλους που έχει εφαρμοστεί στον Ιησού στη σχέση του με τον Θεό και την ανθρωπότητα είναι αυτός του Μεσολαβητή. (Α΄ Τιμ. 2: 5)

Οι μαθητές του (που ακολουθούν στα χνάρια του) της χριστιανικής εποχής έχουν οριστεί ως διάκονοι της συμφιλίωσης. (Β΄ Κορ. 5: 18-20) Θα συμμετάσχουν στο μελλοντικό διαμεσολαβητικό έργο του Ιησού, το οποίο θα συμβιβάσει τον αποξενωμένο κόσμο με τον Θεό. Έτσι, η πεσμένη φυλή θα έχει εκπροσώπηση μεταξύ εκείνων που θα βοηθήσουν τον Κύριο στην προετοιμασία του δρόμου για την επιστροφή τους για εύνοια στον Θεό και τη ζωή.

Είπαμε ότι οι υποσχέσεις σχετικά με την κλήση και την επιλογή των μαθητών του Ιησού κατά την παρούσα εποχή παρεξηγήθηκαν. Από τις ίδιες υποσχέσεις προκύπτει το λανθασμένο δόγμα ότι ο Δημιουργός δεν θέλησε ποτέ να παραμείνει ο άνθρωπος άνθρωπος και ότι η ανθρώπινη ύπαρξή του δεν είναι παρά το πρώτο στάδιο της ζωής του. ότι ο θάνατος είναι

μόνο η πύλη στην επόμενη φάση, η οποία πρόκειται να είναι πνευματική ή ουράνιος. Η σκέψη είναι ότι όλοι όσοι δεχτούν τον Χριστό ως Σωτήρα τους προτού φτάσουν στον θάνατο ως ανθρώπινο ον, πηγαίνουν στον ουρανό. Εκείνοι που δεν το κάνουν, υποστηρίζεται, πηγαίνουν σε ένα χώρο αιώνιας ταλαιπωρίας και υποφέρουν για όλη την αιωνιότητα, χωρίς δυνατότητα απελευθέρωσης.

Λόγω αυτής της παρανόησης, το πραγματικό πεπρωμένο της ανθρώπινης φυλής παραβλέφθηκε. Λίγοι παρατήρησαν τις πολλές υποσχέσεις του Θεού να αναστήσει τους νεκρούς στη ζωή στη γη και να δώσει σε κάθε άτομο την ευκαιρία να συμφιλιωθεί με το Θεό, ώστε να ζουν για πάντα στη γη.

Οι Γραφές δηλώνουν σαφώς ότι ο Θεός είναι «ο ποιήσας τους ουρανούς· αυτός ο Θεός, ο πλάσας την γην και ποιήσας αυτήν». «Η γη έδωσε στους γιους των ανθρώπων· όστις αυτός εστερέωσε αυτήν, έκτισεν αυτήν ουχί ματαιώς αλλ' έπλασεν αυτήν διά να κατοικήται». «Την δε γην έδωκεν εις τους υιούς των ανθρώπων». (Ισ. 45:18, Ψαλμοί 115: 16) Το θεϊκό πρόγραμμα για την επιλογή της καλούμενης εκ του κόσμου τάξεως της χριστιανικής εποχής είναι ότι, στην ουράνια δόξα με τον Χριστό, εξυψωμένη ψηλά πάνω από αγγέλους και κυριαρχίες και δυνάμεις ούσα, πρέπει, μαζί με Αυτόν, να είναι η πηγή ζωοδοτικών ευλογιών εις όλη την ανθρωπότητα.

Έτσι, ο τελικός σχεδιασμός του Θεού για την πλειοψηφία της ανθρωπότητας είναι να ζουν εδώ στη γη - ένα σπίτι ειδικά σχεδιασμένο και δημιουργημένο γι 'αυτούς - και να απολαμβάνουν τις αιώνιες ευλογίες της ζωής που τους παρέχονται ειδικά.

Ο μικρός πυρήν των μαθητών που ακολούθησαν τον Ιησού από τόπο σε τόπο σε ολόκληρη την Ιουδαία, σωστά έμεναν έκπληκτοι με τα πανίσχυρα θαύματα που έκανε. Είχε υπό τις διαταγές την δύναμη του Αγίου Πνεύματος του Θεού, την οποία μπορούσε να χρησιμοποιήσει με πολλούς τρόπους για να ωφελήσει τον λαό. Οι μαθητές κοίταζαν με δέος αυτά τα πράγματα, και μάλιστα μάλλον όταν, σε μια περίπτωση, ο Ιησούς τους είπε: "Αληθώς, αληθώς σας λέγω, όστις πιστεύει εις εμέ, τα έργα τα οποία κάμνω και εκείνος θέλει κάμει, και μεγαλύτερα τούτων θέλει κάμει, διότι εγώ υπάγω προς τον Πατέρα μου". (Ιωάννης 14:12)

Πίσω στους αιώνες πριν έλθει ο Χριστός, ο Θεός εξεδήλωνε την παρουσία του στον λαό του Ισραήλ σε σχέση με την Σκηνή και τις υπηρεσίες της. Την ημέρα της εξιλέωσής τους, όπως καταγράφηκε στο κεφάλαιο 16 του Λευιτικού, το αίμα ενός μοσχαριού και μιας κατσίκας μεταφερόταν στο Άγιο των Αγίων της Σκηνής και ραντιζόταν επι και έμπροσθεν του ιλαστηρίου. Το Άγιο των Αγίων ήταν συμβολικό της παρουσίας του Θεού και ότι το αίμα του Ιησού έκανε πράγματι για τον λαό αυτό που έκανε, αντιπροσωπευτικά και εικονογραφικά, και το αίμα των βοοειδών. Ο Παύλος λέει ότι το αίμα των «ταύρων και τράγων», που προσφερόταν κάθε χρόνο, δεν θα μπορούσε να αφαιρέσει αμαρτίες, αλλά η προσφορά του Ιησού Χριστού, που έγινε μόνο μία φορά, αποτελούσε «θυσία για αμαρτίες για πάντα». - Εβρ.10: 4, 10-12

Δεν πρέπει να υποθέσουμε ότι ο Ιησούς μετέφερε το ανθρώπινο αίμα του στον ουρανό μαζί του και το ράντισε σε ένα κυριολεκτικό ηλαστήριον. Αυτή η απεικόνιση της Αγίας Γραφής αποσκοπεί απλώς να

μεταφέρει στα πεπερασμένα μυαλά μας την ιδέα ότι η θυσία του Ιησού ήταν ευχάριστη και αποδεκτή για τον Πατέρα του και ότι κατά την επιστροφή του στις ουράνιες αυλές μετά την ολοκλήρωση της επίγειας διακονίας του, προετοιμάστηκε η οδός για μια άλλη φάση του σχεδίου του Θεού για την αποκατάσταση ενός χαμένου κόσμου.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ήταν την ημέρα της Πεντηκοστής, που ο Πέτρος εξήγησε πως ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς και εξυψώθηκε λίαν και, πρόσθεσε, «εξέχεε τούτο, το οποίον τώρα σεις βλέπετε και ακούετε», αναφερόμενος στη θαυματουργή εκδήλωση της δύναμης του Θεού, το Άγιο Πνεύμα, το οποίο ήρθε επάνω στους μαθητές που το ανέμεναν εκείνη την εποχή. (Πράξεις 2:33)

Εδώ ο λαός του Θεού έρχεται σε επαφή με τη δύναμή του με τρόπο που δεν λειτούργηγε ποτέ. Φωτίζει το μυαλό τους για να καταλάβουν κάτι για την ένδοξη ελπίδα που τους δόθηκε στο Ευαγγέλιο. Τους έδωσε τη δύναμη και το θάρρος να υπομείνουν τα δεινά που τους είχαν επιβάλει οι εχθροί του Θεού. Ήταν ένα σημάδι της εξουσίας με την οποία θα ενεδυθούν όταν, μαζί με τον Ιησού, θα εκτελούσαν αργότερα εκείνα τα "μεγαλύτερα έργα" που είχε υποσχεθεί ως αποτέλεσμα της μετάβασής του στον Πατέρα.

Αργότερα, ο Πέτρος είπε για τους αληθινούς μαθητές του Ιησού: «διά των οποίων εδωρήθησαν εις ημάς αι μέγισται και τίμιαι επαγγελίαι, ίνα διά τούτων γείνητε κοινωνοί θείας φύσεως, αποφυγόντες την εν τω κόσμω υπάρχουσαν διά της επιθυμίας διαφθοράν». (Β'

Πετ. 1: 4) Ο Ιησούς εξυψώθηκε στη θεία φύση-τη φύση του Θεού- και είναι τώρα η «ρητή εικόνα» του Πατέρα. (Εβρ. 1: 3) Ο Ιωάννης δηλώνει επίσης: "Θα είμαστε σαν αυτόν. γιατί θα τον δούμε όπως είναι." (Α' Ιωάννης 3: 2)

Όλα αυτά είναι πέρα από την κατανόησή μας. Στο βαθμό, ωστόσο, που μπορούμε να συλλάβουμε τη σκέψη, δεν είναι εκπληκτικό να συνειδητοποιήσουμε ότι αν μια ομάδα ατελών, πεθαμένων ανθρώπινων όντων πρέπει να εξυψωθεί πάνω από όλα τα άλλα πλάσματα και να της δοθεί η ίδια η φύσις του Θεού και να πάρει τη δόξα του, δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι ήταν πρωτίστως απαραίτητο να πάει ο Ιησούς στον Πατέρα Του και, όπως το εκφράζει ο Παύλος, "διά να εμφανισθή τώρα ενώπιον του Θεού υπέρ ημών·" - Εβρ. 9:24

Ο Ιησούς κατέστησε δυνατό το έργο του Θεού αυτής της εποχής να ξεκινήσει, όπως έπραξε, την ημέρα της Πεντηκοστής. Αυτό το έργο συνεχίστηκε, ως επί το πλείστον απαρατήρητο και άγνωστο στον κόσμο. Οι συνέπειές της είναι τόσο εκτεταμένες και το μέγεθος της τόσο μεγάλο που δεν είναι περίεργο που παρεξηγείται και παρερηνεύεται.

Η γλώσσα και οι υποσχέσεις της Βίβλου έχουν αφαιρεθεί από το «περιβάλλον» (συμφραζόμενα δηλαδή) τους αποδόθηκαν εσφαλμένες και παράλογες έννοιες. Παράλογα έργα, στο όνομα του Χριστού, ανελήφθησαν και καθιερώθηκαν μέσω της παρεξηγήσεως του θεϊκού προγράμματος. Εν τω μεταξύ, ολόκληρη η ανθρώπινη δημιουργία του Θεού στενάζει και υποφέρει με πόνο, περιμένοντας την «εκδήλωση των γιων του Θεού» -δηλαδή, περιμένοντας εν αγνοία την ολοκλήρωση του έργου αυτής της εποχής, όταν όλοι

όσοι κλήθησαν να γίνουν υιού του Θεού και συγκληρονόμοι με τον Ιησού, θα εξυψωθούν να ζούν και να βασιλεύουν μαζί του στη βασιλεία της ευλογίας που πλησιάζει τώρα κοντά. - Ρομ. 8: 19-22. Αποκαλ. 20: 4,6

«ΕΛΘΕΤΩ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥ...ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ»

Όταν χρησιμοποιούμε τη λέξη «βασιλεία» χρησιμοποιούμε μια λέξη που είναι πολύ εμφανής στην Αγία Γραφή. Ο Ιησούς δίδαξε τους οπαδούς του να προσευχηθούν: "Ελθέτω η βασιλεία σου, γενηθήτω το θέλησμά σου ως εν ουρανών και επι της γης". (Ματθαίος 6:10) Πράγματι, το θέλημα του Δημιουργού πρέπει να γίνει «στη γη» και γι 'αυτό χαρόμαστε πολύ.

Ο όρος "βασιλεία" υπονοεί την κυριαρχία ή τον έλεγχο. Στην περίπτωση αυτή, σημαίνει θεϊκός έλεγχος πάνω στις υποθέσεις των ανδρών. Ο Ιησούς θα είναι ο ηγεμόνας στη βασιλεία του Θεού. Οι πιστοί μαθητές του, που πέθαναν θυσιαστικά καθώς πέθανε αυτός, θα συνδέονται μαζί του. Αυτοί οι ισχυροί ηγέτες θα είναι αόρατοι για τους ανθρώπους, όπως κι ο Θεός είναι αόρατος. Δεν πρέπει όμως να υποθέσουμε ότι αυτή η βασιλεία θα είναι απεριόριστη και ασαφής - μια κυριαρχία που θα αποτελείται απλώς από μια ιδεολογία που μπορεί να γίνει δεκτή ή να απορριφθεί από τον λαό όπως προτιμά.

Η βασιλεία του Χριστού θα έχει τους ανθρώπινους εκπροσώπους και τους δασκάλους του. Η Αγία Γραφή μας λέει ποιοι θα είναι. Για παράδειγμα, ο Πέτρος είπε ότι ο Δαβίδ δεν ανέβηκε στον ουρανό. (Πράξεις 2:34) Ο Ιησούς είπε επίσης ότι ουδείς άνθρωπος δεν ανέβη στον ουρανό. (Ιωάννης 3:13)

Σε άλλη περίπτωση ο Ιησούς είπε ότι μεταξύ εκείνων που γεννήθηκαν από γυναίκες δεν υπήρχε κανένας μεγαλύτερος από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, ωστόσο ο ελάχιστος στην βασιλεία του ουρανού ήταν μεγαλύτερος από τον Ιωάννη. (Ματθαίος 11:11) Όλες αυτές οι δηλώσεις αναφέρονται σε άτομα που υπηρετούσαν τον Θεό πριν από τη χριστιανική εποχή. Αυτές αποκαλύπτουν ότι, σε αντίθεση με τους υπηρέτες του Θεού κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής, αυτοί οι "Αρχαίοι Άξιοι" δεν είχαν λάβει ουράνια ελπίδα.

Ο ψαλμωδός μιλάει για αυτούς ως «πατέρες» του Ισραήλ και η υπόσχεση είναι ότι θα γίνουν «ηγεμόνες σε όλη τη γη». (Ψαλμός 45:16) Ο Ιησούς αναφέρεται σε αυτούς - τον Αβραάμ, τον Ισαάκ, τον Ιακώβ και τους προφήτες - και δείχνει ότι όταν η βασιλεία του κυβερνά στη γη, αυτοί θα αναγνωριστούν εκπρόσωποί του. (Λουκάς 13:28) Σε αυτό βλέπουμε και πάλι ότι η εξουσία του Θεού θα λειτουργήσει για να αναστήσει τους νεκρούς και να εγκαταστήσει αυτούς τους άρτια καταρτισμένους άνδρες και γυναίκες ως επίγειους εκπροσώπους του πνευματικού Χριστού.

Ο Θεός υπόσχεται ότι θα παρεμβαίνει στις σκοτεινές και δυσοίωνες συνθήκες που υπάρχουν επί του παρόντος στον κόσμο της ανθρωπότητας μέσω της βασιλείας του Χριστού, για την οποία πολλοί προσεύχονται εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια. Έχει ήδη χρησιμοποιήσει τη δύναμή του για να εξυψώσει τον Ιησού πολύ ψηλά πάνω από τους αγγέλους, και οι μαθητές του Κυρίου προορίζονται να συμμετάσχουν σε συτήν τη δόξα μαζί του.

Η θεϊκή δύναμη θα χρησιμοποιηθεί σύντομα και πάλι για να αποκαταστήσει τους Αρχαίους Άξιους στην

πληρότητα της ζωής στη γη και αυτές οι δύο ομάδες, που θα επιλεγούν μεταξύ των πεσόντων φυλών, θα συνεργαστούν - η μια στον ουρανό και η άλλη στη γη - για χίλια χρόνια, για να αποκαταστήσουν τις θεϊκές αρχές στην καρδιά της ανθρωπότητας. Έτσι, όλοι οι πρόθυμοι και υπάκουοι θα επιτύχουν τις ευλογίες της ζωής και της ειρήνης και θα κατοικήσουν για πάντα στη γη, το αιώνιο σπίτι του ανθρώπου.